

sin gamle Ven og hemmelige Meningsfælle Købmand Villing for dér at søge lidt Trøst og mulig finde, hvad han holdt af at kalde „lidt Glemsel“. Nu skulde imidlertid det Uheld indtræffe, at han netop lige udenfor Præstegaardens Port mødte Emanuel, der straks i glad Overraskelse klappede ham paa Skuldren og udbrød:

„Det var virkelig kønt af dig, kære Ven, at du endelig en Gang igen vilde besøge os. Vi har sandelig ogsaa længe savnet dig. Hjærtelig velkommen, kære!“

Bragt til det yderste af den lange Dags Fortvivelse vilde Aggerbølle just tage Mod til sig og erklære, at han var paa Vej hen til en Patient, da Emanuel i det samme kom til at nævne, at han kom fra et Møde henne hos Sogneraadformanden. Da kølnedes hans Mod ved Tanken om, at Væver Hansen rimeligvis ogsaa var i Farvandet; og under disse Omstændigheder fandt han det raadeligst straks at opgive alle Udflugter.

Nu sad han med sit krampagtig tilkæmpede Smil og sitrede af et Raseri, der gjorde Bylderne i hans Ansigt ganske blaa. Af alle de Ydmygelser, han i disse Aar paa Grund af sin Fattigdom havde maattet lide, forekom ingen ham saa